

Г А Ј О В С А Л А Ш

Процвао багрем бели,
на грани пчела рој,
грлица радост дели,
у љубавној игри тој.

Прашњави кривуда пут,
салаш на рубу बारे,
на ланцу шаров жут,
испод јабуке старе.

Навилјак сена носи,
Гајо, нежења заклети,
јутро се умива у роси,
на ђерам голуб слети.

Мајка превалила стоту,
на климавом столу дрема,
штап виси о плоту,
ни трачка ветра нема.

Неко зауставио време,
тишина уноси страх,
чује се, ниче семе,
у грудима застаје дах.

Нестало старога сјаја,
освојила трска бару,
на Гаја сећање оста,
и његову мајку стару.

Угљеша Слијепчевић